

(המשך מעמוד 55)

כמעצר נתנו לי חמישה מיליגרם. הייתי צריכה לקחת אותם לעיני החובש ב־5 בערב. הסתובבתי כל הלילה מסוממת.

מאוחר יותר הורידו לי את הכמות. ככלל, התברר לי שזה מיצרך יקרמציאות בתי-הכלא, וניתן בעיקר לנרקומניות.

בעזרת הוולריאן ישנתי סוף־סוף כמה שעות.

כשהייתי מתעוררת, לא הייתי מפסיקה לבכות.

אחרי 48 שעות הובאתי לבדי במכונית־מישטרה לפני שופט. ביקשתי מאמנון זיכרוני שיגיד לזאביק שאני לא רוצה לראות את הילדים בבית־המישפט. כל הזמן חשבתי: מה אני יכולה להגיד להם? איך אסביר להם שאמא בבית־הסוהר?

כשהובאתי לפני השופט, גער כי פרקליטי וביקש שלא אעשה בושות ושאפסיק לבכות. זאביק לא פסק ללחוש לי שהוא אוהב אותי. אבל ממש לקיתי בהלם, כשהשופט פסק לי תישעה ימי־מעצר נוספים.

משם נלקחתי לחקירה במישטרה. ישבתי שעות על כסא. הרגשתי שאני מאבדת שליטה על המצב.

אני שנחשבת כל חיי כאדם מלא־ארץ, נאלצת לשבת שעות על כסא, כדי להיקרא לחקירה לפני חוקר ששואל אותי במשך כמה דקות את אותן השאלות.

פניתי לחוקר ואמרתי לו: "אתה, כטח אדם כלי מצפון, יש לך ראש קרימינולוגי. אתם לא יודעים מה זה אדם נורמלי. איך אתה משוק איתי שעות כמו חתול בעכבר?" הוא הסביר לי שהוא בזמן שכם מה זה מצפון, שמחכים לו ודברים גרועים יותר. רק בערב התברר לי למה הוא התכוון.

הניסו אותי לתא האחרון במיסדרון, יחד עם שתי זוננות. מייד כשנכנסתי כיבו את החשמל. זה היה ב־9 בלילה. נתקלתי בדלת ונקעתי את המרפק. שכבתי על הריצפה, על מיוזן שמצאתי ובכיתי. פחרתי שהשכונות שלי בתא תירצנה אותי במכות. ברע נשמעו כל הלילה צריחות של אחת, שקיבלה קריווה. הסוהרות הזועיקו סוהר, שהרכיב לה מכות־רצח באזיקים. הייתה לי הרגשה שאני חולמת חלום־בלהות, או שאני משתפת במחזה של קפקא.

כל המכות באו מתא־הענשה, שנמצא מול התא שלי.

לבסוף ישבתי ושוחחתי עם שתי הזוננות. כמובן, כל הסיפור הודיע איך הגיעו לזנות.

למחרת החזירו אותי לתא הבודד. מאחר שהיו שם שתי מיטות, אחת מעל השניה, מצאתי את עצמי עולה ויורדת כל הלילה כסולם שקישר בין שתי המיטות.

או, בניגוד להוראות המישטרה, הכניסו לי לתא בחורה צרפתייה בשם איוון. במשך היום היא לא הייתה בחוץ, כי היא נלקחה כל הזמן לחקירות כקשר לזיופי־שטרות. הייתי אתה

עם שומר בבית־המישפט כרמלה לא חדלה מישפט, וביקשה מידידה זאביק, שלא יביא את הילדים שלה לשם.

ביומיים האלה הפכתי לשכר־כלי. הייתי מאופסת על תישעה ימים. לא ירעתי איך אעבור עוד יומיים נוספים. נגמר לי האוויר. את יום החמישי אני לא זוכרת איך שעברתי. ביום השישי הובאתי לבית־המישפט, והוכנסתי למרתף מסרית. ישבתי שם בתא אחד עם בחורה שנשלחה מאוחר יותר על ידי־השופט להסתכלות באברבנאל. ועם השניה שלא הפסיקה לצרות, היא הייתה בקריזה. הרגשתי כאילו אני יוצאת מהמעצר בנשימות האחרונות שלי. אילו הייתי

זונה ערביה יפהפיה, שהסתכלה על כל האחרות כבז. היא הסבירה שהיא מקבלת 100 רולר לכל פעם, ואצלה עושים את זה בצורה אלגנטית. היתה שם יצאנית בעלת מאה אחוז נכות מהביטוח הלאומי, פרצוף עקום ושן אחת. כלילות היו לי סיטום. בין הזוננות התהלכו סיפורים שהקליינטים הטובים ביותר הם הרתיים. הן הסבירו שהן אוהבות לעבוד בצוותות, אחת מקיימת יחסי־מין והשניה מכייסת את הקליינט הרתי, המפחד להגיש תלונה.

עם האח במועדון המישטרה עומדת להביא עדויות של עשרות אנשים.

מתפשטת עירומה, כדי להשתוף, וזאת בפיקוד־גליים, כשהיא מנסה להתחיל עם כל אחת שעמדה בקירבתה. אלמלא השיחות עם אמנון זיכרוני, אני בטוחה שהייתי משתגעת. הוא היה האדם הנורמלי היחיד שאיתו דיברתי. היכרתי שם גשים שמעולם לא חלמתי שיש בעולם חומר אנושי כזה. כל אדם נורמלי היה מתמוטט אחרי שמונה שעות. הודיתי לאלוהים שלא ירדתי כלום, אחרת הייתי משברת מייד. היו לי רגעים שרציתי להתאבד ולמות. זה היה איום. הרגשתי שהגעתי לתהום עמוקה, לבי־שופכין אמיתי.

חברות חדשות ברחוב הירקון

אחד הרגעים האיומים ביותר היה כשנעקתי את היר. הודיעו לי שאני הולכת לבית־החולים באזיקים. הרגשתי שאני מקבלת התקף־לב. הודעתי להם שאני מוכנה להישאר נכה לכל החיים, אבל אני לא הולכת לבית־החולים באזיקים. רק אחרי כירור אצל קצינ־מישטרה נלקחתי לבית־החולים במכונית. השיחות היחידות שלי היו, בדרך־כלל, עם זוננות. הפכתי מומחית לענייני זנות. כהתחלה הן עוד חשבו שאני שתולה מטעם המישטרה, אבל לאט־לאט רכשתי את אמון. למדתי שיש שלוש דרגות לזנות. הנמוכה ביותר עושה מעשה סרום. השניה עושה כפה והשלישית עושה בדרך הנורמלית. בין הזוננות התהלכה

בחדר אחד במשך ארבעה ימים, כשמרי פעם, לפנות ערב, אני מקבלת מנת ואליום. אחרי כמה ימים, כשיצרתי קשר עם זאביק, ביקשתי אותו שיקח פסיכיאטר, כדי שהוא יסביר לילדים בצורה מתאימה מה שקרה לאמם. או גם הצליח זאביק, להכניס ביקור, זה להכניס חבילה, כלשון בית־הסוהר.

כדי להצליח להביא חבילה לעציר הוא צריך היה לעמוד שלוש־ארבע שעות בתור, עד שמגיעים לאשנב שם. מוסרים את החבילה, העוברת בדיקה. זאביק שלח לי עיתון, כשבין השורות הוא כתב לי "אני אוהב אותך". הסוהר גילה מייד את תוספת כתב־היד ואיים על זאביק שלא יעז לעשות זאת שנית. זאביק גם שלח לי חולצת־טרקו שחורה ארוכה של פייר קארדן. רק או החלפתי את בגדי, שאיתם הגעתי מהבית וירדתי מהעקבים. מאז הסתר כבתי כתא־המעצר כחולצה הארוכה השחורה, כשאני יחפה.

כשפגשתי למחרת את אמנון זיכרוני, הבנתי שאני נראית נורא, כי נוסף על זה חבשו לי את היר שנפגעה, במשולש עשוי מעץ שתמך ביד. את החולצה הייתי שוטפת כל יום במיקלחת שהיתה בחדר, יצאו ממנה מים קרים כקרח או מים שגרמו לכוויות.

הירשו לי לצאת לטיול בחצר. שם הסתובבו בעיקר 11-10 זוננות, בדרך־כלל מלאות פצעים. ביניהן הסתובבה כמילת, שנראתה כמו גבר. היא הייתה

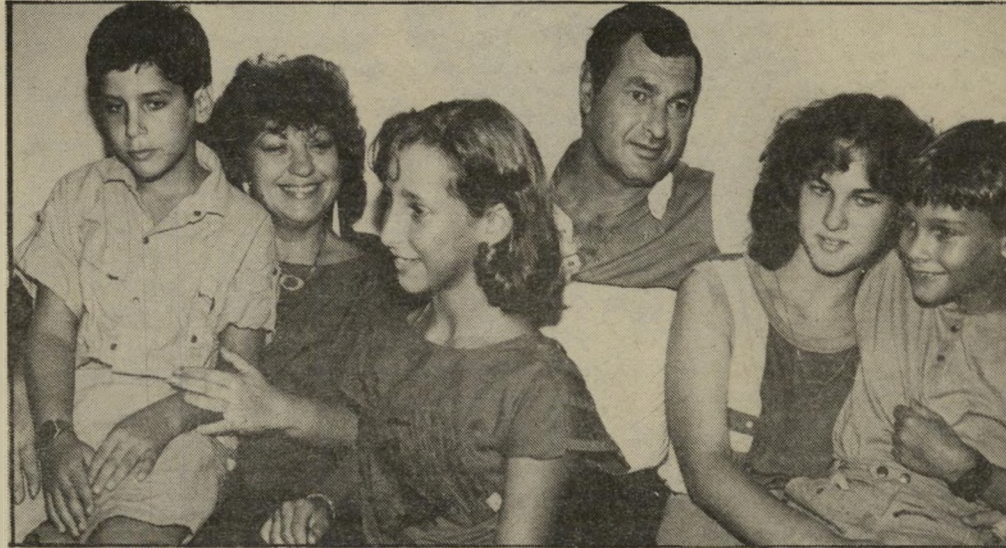

"וורף חיה!" זה התוכי הנמצא בביתה של כרמלה שיריד לימד אותו לומר: קלאב איי, וולף חיה" (הכוונה לחוקר המישטרה צבי וולף שהיה החוקר העיקרי בחקירתה של כרמלה).

צריכה להישאר עוד לשבת, לא אוכל יותר לחיות. מהמישטרה הציעו שאסע לאבד כביר, לקחת את הבגדים. ויתרתי על הכל. נסענו קודם כל לאימי, שעברה לפני חצי שנה התקף־לב. היא, כמובן, חיכתה לי כשהכבד הקצוץ האהוב עלי מוכן. משם נסעתי הביתה. כשנכנסתי הביתה קיבלו אותי הילדים עם ורפרחים. בכיתי בלי סוף. נכנסתי לאמבטיה, וישבתי שם במשך שעות. החלפתי ארבע פעמים את המים. זאביק תפף לי את הראש במשך שעה, נפלתי על המיטה, וסוף־סוף נרדמתי. התעוררתי שטופת זיעה. הייתי בטוחה שאני רק חולמת שאני בבית.

התברר לי שלרוב הזוננות היהודיות שם יש סרסורים ערביים. עד היום הן מרבות רק בלירות. הן לא יודעות מה זה שקלים. בערב טוב הן מרוויחות 700-600 אלף לירות. הגעתי למצב שעכשיו, אם אתהלך ברחוב הירקון, יאמרו לי אהלאן, יש לי שם חברות חדשות. ככל זמן שהיה שלי במעצר נחקרתי חמש וחצי שעות. בדרך־כלל ישבתי, כשסביבי יושבים שישדי שיבעה חוקרים, כשהם שואלים אותי, שאלות וממטרים פיתאום צעקה, כמו "מה פיתאום את לא זוכרת?".

לבסוף הובאתי לפני השופט אביגדור סלטון. המישטרה ביקשה הארכה של שיבעה ימים, והוא פסק לי יומיים נוספים.

כל המישפחה מתגוררת בדירה, הנמצאת בקומה ה־12 במיגדלי דויד. אחרי המעצר דאג זאביק להביא פסיכיאטר כדי שיסביר לילדים מה קרה לאימם.

מימין שניים שלי, שניים שלו נראים שני ילדיו של זאביק ומשמאל שני ילדיה של כרמלה.

שולמית ריב